

Bazı Çatılar Dayanamaz Issızlığa

– Saliha Kaşıkır · 21 Mayıs 2011

Bazı çatıları tenhalaştırır içindekiler
Hüznü derinleştirir ıssızlık
Dışarıdan bakıldığında bulanıktır camlar
Işıktaki gölgelenir sarmaşıkların örttüğü çardak
Kimsenin kavrayamadığı bir boşlukta
Bakımsız ağaçlardan sarkar yalnızlık

Kapıdaki numara okunmayacak kadar silik
Ayak izleri kalmış bir fanin paspasta
Baki kalan taş duvarlar ve gülerek bakan iki resim
Kırmızı kiremitleriyle dayanırken yıllara
Nedir? Bu çatıları böyle kimsesizleştiren
Kafamda düşünceler yankılanırken
Dayanamayarak çalsam zilleri
Yaralı bir iniltimi karşılar beni?
Yoksa somurtkan anılarla yumulmuş gözler mi?

Zamanın hiç uğramadığı bu sokakta
Kırık dökük eşyalarda oturuyordu yalnızlık
Ve odalarında kendini arayan
Gözyaşları içinde bir çocuk
Hırçın ama hala elleri sıcacık
İsyana renk renk mumlar yakıyordu
Ürperen kolları savunmasız
Üşüyen ayakları çıplak
Sakladığı baharlara ulaşması imkânsız
Kaybedilmiş ne varsa?
Yumulu avuçlarında bir zamanı tutuyordu

Çekip çıkarmak istersin onu bu yerden
Paslı telleri aralayıp
Kan damlar tellerin parçaladığı yaradan
Korkar ellerini tutmaya, uzanamaz

Yorgun bir askerliktir yaşanmışlık

Yel değirmenleriyle savaşmaktan yıllanmış
Tahta atların renkleri kamçılanmaktan sararmış
Öyle bir amansız sevda esmiř ki?
Siyahında kırmızı güller kararmış
Rüzgâr alınlarında bırakmış dudak izlerini
Bazı çatılar dayanamaz yoksunluğa
Üřür camları güneşin kollarında
Her yaęmurda içten içe erir kiremitleri
Ve ilk zelzelede çöküverir bir sonbahar gecesi

Not: hiç kimse yalnız değildir aslında
İçimizdeki çocuk var oldukça
Ve hiçbir çatı çökmez aslında
O çocuğu içimizde yaşattıkça